

De sprong van de vis

Eerder verschenen van Juliën Holtrigter
bij De Harmonie

Het verlangen te verdwalen

Het stilte-register

Het feest van de schemer

Snijderseiland

Raadselwater

Juliën Holtrigter

De sprong van de vis

Uitgeverij De Harmonie
Amsterdam

voor Steve Morse

*Van dingen spreek ik in de tweede werkelijkheid,
dat is de buigzame herinnering;
beleven is te snel zelfs voor verwondering:
een voetstap klinkt als men hem niet meer hoort.*

C.O. JELLEMA, 'Van dingen spreek ik...'

DE SPRONG VAN DE VIS

Terugtocht

Achter de duinen davert de snelweg,
de zee ademt rust.

Over het blauwe basalt kruipen nog
restjes spuug van de vloed.

Etalages, verlicht in de avond.
Schoenen, smartphones, bedden, juwelen.

Bij de poelier hangen gevilde hazen
schaamteloos voor het raam.

Aan het eind van het Zand staat de maan
op één been.

Aan haar vingers witgouden ringen,
in haar ogen witgouden leegte.

Haar sluiers moeten misschien wel
verhelen dat ze zich sneed.

Er is iemand op weg, terug naar huis,
verslagen, ontwapend.

Regels

Ik strijk neer op het strand en de zee
doet dat ook, komt dichterbij, strekt zich uit.

Traag stijgt een damp uit haar op,
wordt een wolk die niet uitzakt, niet oplost

maar langzaam verstrakt tot een weefsel
dat boven de golven blijft zweven.

De zee zet haar regels af in het zand
en blijft haar mantra herhalen.

Zoals de pen die eeuwen geleden verdween
door een gat in de zak van mijn jas

en die op de voering almaar bleef schrijven.

De sprong van de vis

In het tanende licht van oktober, niets
is blijvend, landt een wolk op het water.

Een vis springt, valt terug in zijn lijfgoed,
verzilvert de stilte.

Met mijn langzaamste pen schrijf ik: tijd
is een zeer kleine ruimte

maar op dit eiland onder de hemel
kom ik op adem,

bij deze weidsheid verbleekt alle wijsheid,
dit uitzicht blaast al het denken het hoofd uit.

Tederheid regent, hulpeloos is het licht.
Daar is de vis weer.

Wat je niet kan bevatten en zich toch
helder meedeelt.

Vloed

De wind legt zich neer bij het laagtij.
Alle boten staan droog.
En de schippers,
die zuipen.

Tallose levens versleten de oude cafés.
Ik ga er een binnen, eet wat en neem er
een kamer, achter, vierhoog.

Overlopen door krakkemikkige trappen
en gangen verbonden, ruiken naar boenwas en vis.
Schoorstenen gaan hun onnavolgbare wegen.

Een zijden spreij op het bed.
Een schijtgroene vlieg jaagt in vierkante cirkels
onder de hanglamp.
Beelden van stranden op het tv-scherm.

Ik bel haar, zij noemt haar naam.
Het blijft stil.
Dat wat voorbijgaat, onpeilbaar, voor altijd
onaf, de mateloosheid in elke seconde.